

17. juli 2013

Til verdens bahá'íer

Inderlig elskede venner,

For et og et halvt århundre siden forlot Bahá'u'lláh sitt hus i Bagdad og dro til Najibiyyih-hagen, hvor han for første gang åpent kunne gi til kjenne sin profetiske misjon. Han etterlot seg et byggverk av uforlignelig hellighet som hadde gitt ham ly i sju år. Den Velsignede Skjønnhet skulle aldri vende tilbake til denne hellige boligen som han betegnet som det "Aller Største Hus"; i likhet med Bábs hus i Shiraz utpekt som et mål for bahá'í pilegrimsreiser, og beskrevet av den Høyeste Penn gjennom disse bevegende ord:

Jeg bevitner at du er stedet for hans overopphøyede herlighet, hans helligste bolig. Den overmåte herliges ånde har strømmet ut fra deg, en ånde som har åndet ut over alle skapte ting og fylt brystet med fryd hos de oppriktige som lever i paradisetts boliger.

I løpet av hans egen levetid ble likevel huset i Bagdad vanskjøttet, og hans tilhengere ble midlertidig fravristet sin eiendomsrett til bygningen. Bahá'u'lláh forutsa i klare ordelag hvilket ytterligere forfall som ville ramme hans hus.

Dette er ikke den første fornedrelse som rammer mitt hus. I tidligere tider har undertrykkerens hånd neddyngnet det med fornedrelser. Sannelig, det vil bli så vanæret i kommende tider at tårene vil strømme fra ethvert klarsynt øye. Således har vi åpenbart for deg ting som er gjemt bak et slør, utgrunnelig for alle unntatt Gud, den Allmektige, den Høyt Lovpriste.

Gjennom de siste hundre og femti år har hendelser bekreftet det som Bahá'u'lláh på denne måten har vist til. Huset i Bagdad ble ervervet som en bolig for ham omtrent tjuefire år etter at det ble bygget, trolig i 1830. I begynnelsen av 1900-tallet hadde det forfalt fullstendig. Da forholdene lå til rette for det, sørget 'Abdu'l-Bahá for at det ble gjenreist fra grunnen av. Like før dette arbeidet var fullført, økte troens motstandere sine bestrebelse på å ta bygningen i besittelse, og det hele kulminerte i et aldeles forfalsket krav om eierskap som urettmessig ble bifalt i retten. Nok en gang ble det Aller Største Hus tatt fra bahá'íene.

I de påfølgende år gjorde de troende gjentatte forsøk, under Shoghi Effendis rettleiding, på å gjenvinne kontroll over eiendommen. Omsider ble saken tatt opp i Folkeforbundet som klart og tydelig fordømte den urett som ble begått mot bahá'í-samfunnet, men ikke engang dette medførte noen oppreisning. Beslagleggelsen av det Hellige Hus og vennenes reaksjon førte imidlertid til en annen viktig utvikling som Shoghi Effendi beretter om i "God passes by":

Det er tilstrekkelig å nevne at til tross for disse uendelige uthalinger, protester og utflukter, og de delaktige myndigheters åpenbart manglende evne til å iverksette de anbefalingene som var gjort både av Folkeforbundets Råd og Den Permanente Mandatkommisjon, samt den offentlige oppmerksomheten som troen oppnådde ved denne minneverdige rettsprosess, og verdens høyeste domstols forsvar av dens sak – sannhetens og rettferdighetens sak – har vært av en slik art at det vekket undring hos

dens venner og fylte dens fiender med forferdelse.

Dette er ikke stedet å fordype seg i detaljene omkring denne "minneverdige rettsprosessen", men Beskytteren har gitt en omfattende beskrivelse i sin uforlignelige beretning fra det første bahá'í hundreåret. Vi vil bare tilføye at det Aller Største Hus siden den gang ikke har vært i bahá'íenes besittelse og i stedet er blitt omgjort til et senter for shia-muslimsk religionsutøvelse.

På grunn av den svært ømtålige situasjonen i Irak gjennom det siste urolige tiåret, var det ikke mulig for vennene å gjøre krav på denne hellige eiendommen. Troens institusjoner i dette landet og de individuelle troende fulgte likevel nøye med på enhver utvikling rundt sikkerheten til det Aller Største Hus og grep alle tilgjengelige muligheter for å beskytte og bevare det. Selv om irakere flest ikke var kjent med den spesielle betydning Bahá'u'lláh hadde inngitt eiendommen, var de ikke likegyldige overfor dets historiske og arkitektoniske verdi. For bare et år siden hadde avdelingen for fornminner kunngjort et dekret i regjeringens offisielle tidsskrift med tanke på å sikre bygningen mot enhver handling som kunne skade den, et dekret som var hjemlet i loven. Myndighetene hadde faktisk helt tilbake til begynnelsen av 80-tallet anerkjent huset som et fint eksempel på datidens arkitektur i Irak, fortsatt i god stand, og hadde utpekt det som et kulturminne.

Det var derfor med fullstendig sjokk og fortvilet sorg at bahá'íene i Bagdad den 26. juni oppdaget at Bahá'u'lláhs "helligste bolig" nesten hadde blitt jevnet med jorden for å gjøre plass en moské under oppføring. Det er nå blitt bekreftet at arbeidet ble gjennomført uten en rettslig tillatelse. Det viser seg at rivningen av eiendommen hadde vært planlagt i lengre tid, men størstedelen av operasjonen ble utført i løpet av bare tre dager og netter, fra 24. til 26. juni, ved hjelp av tungt maskineri. Vi har brakt i erfaring at avdelingen for fornminner, som tidligere hadde vært klar til å sette eiendommen i stand, allerede har tatt skritt for å fastslå nøyaktig hva som førte til rivningen, forsøke å stanse eventuell nybygging på samme sted, og å trekke noen til ansvar for det som har skjedd.

I verden i sin alminnelighet har det blitt altfor vanlig å fremprovosere en aggressiv reaksjon når det rettes et slikt alvorlig slag mot et hellig sted. Iraks bahá'íer, oppdratt av Abhá Skjønneten, vil selvsagt personifisere vennlighet og overbærenhet i håp om et rettfærdig utfall. De gjør seg ingen illusjoner om omfanget av det tap som de blir tvunget til å bære, på vegne av det verdensomspennende bahá'í-samfunnet og videre utover. Men deres iver etter å tjene sitt samfunn vil ikke bli svekket av denne katastrofen, og de vil heller ikke være mindre bevisst på hele menneskehetens skrikende behov for å bli kjent med Bahá'u'lláhs lære. Tvert imot. For å få innblikk i hva det Aller Største Hus virkelig står for – ja, for bedre å forstå den overmåte store betydningen av pilegrimsreiser til dette hellige byggverk – er det bare å legge merke til hvordan Bahá'u'lláhs tilhengere over hele verden har reagert på dets ødeleggelse: med høysinnethet, ro, og tillit til Gud. Deres hovedfokus er å åpne hjertene for virkningene av den Velsignede Skjønnetets budskap; hendelser i Bagdad vil bare tjene til å styrke en følelse av at det haster med å komme i gang med dette arbeidet. I denne tid hvor en rekke ungdomskonferanser starter opp og er i ferd med å øke fremdriften i det nåværende utviklingstrinn av den guddommelige plan, ber vi den Allmektige om nådigst å skjenke vennene overalt styrket beslutsomhet.

Bahá'u'lláh forutså at det Aller Største Hus ville bli utsatt for forferdelige ydmykelser, men han erklærte også at uansett hvilken motgang som kunne inntreffe, var Saken guddommelig beskyttet. La alle troende fatte mot. I en rørende og høytidelig omtale av dette

hus har den Urgamle Skjønnhet forsikret: "Gud har i skapningens verden prydet deg med juvelen av hans ihukommelse. Et slikt smykke kan intet menneske noen gang vanhellige." Han ga også et løfte om at uansett hva som måtte ramme det Velsignede Hus, var dette helligede steds fremtidige herlighet sikret: "I tidens fylde skal Herren ved sannhetens kraft opphøye det for alle menneskers øyne. Han skal sørge for at det blir hans rikes banner, helligdommen som de trofastes herskarer vil kretse rundt."

[Signert: Det Universelle Rettferdighetens Hus]